

عنوان مقاله:

معماری سکونتگاه موقت پس از سانحه

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مهندسی شهرسازی، عمران، معماری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سودابه محمدزاده - گروه معماری، پردیس علوم و تحقیقات اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

علی جوان فروزنده - گروه معماری، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

طراحی، برنامه ریزی و تامین حداقل استانداردها برای سکونتگاه های موقت، از حقوق و احتیاجات اولیه و اساسی کسانی است که در معرض سوانح و یا درگیری ها قرار می گیرند. باید دانست که مردم پس از سانحه بی خانمان می شوند و نه فقط بی ساختمان این به آن معنی است که خانوار، در اثر وقوع یک سانحه، هستی و اندوخته مادی و معنوی سالیان خود را به یکباره نابود شده می یابد بنابراین، سرپناه، به عنوان فضایی برای ایجاد آرامش، امنیت، اطمینان خاطر و بازتوانی روانی و روحی فرد آسیب دیده باید مورد توجه جدی قرار گیرد. در این راستا، موضوع سکونتگاه موقت در یک مفهوم همه جانبه، نه فقط به عنوان یک محصول کالبدی، بلکه بصورت فرایند و درحدمیان اسکان اضطراری تا اسکان دائم در وجوه گوناگون مورد کنکاش قرار می گیرد. (سرتیپی پور، 1390) عوارض نامطلوب آوارگی ناشی از سوانح غیر متقرب، جستجوی شیوه های سریع و مناسب اسکان در شرایط اضطرار و موقت را به یکی از مهمترین مراحل بازسازی مبدل نموده است هرچند اسکان موقت دوره ای کوتاه از مدت زمان بازسازی تا استقرار دائم و اسکان اضطراردوره ای به مراتب کوتاهتر از آن را شامل می شود اما غفلت از کیفیت زندگی سانحه دیدگان در این دو مرحله می تواند عواقب نا مطلوب و گاه جبران ناپذیری بر آسیب دیدگان داشته باشد. (فلاحی، 1386)

کلمات کلیدی:

سکونتگاه موقت، سانحه، بازسازی، مصالح بومی، برنامه ریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/523933>

